

Norges Høyesterett - HR-2017-2375-A

Instans	Norges Høyesterett - Dom
Dato	2017-12-14
Publisert	HR-2017-2375-A
Stikkord	Erstatningsrett. Informasjonsplikt. Daglig leders erstatningsansvar.
Sammendrag	<p>En underleverandør til et skipsverft organisert som aksjeselskap hadde levert og installert utstyr på kreditt frem til verftet gikk konkurs. Underleverandøren reiste erstatningskrav mot verftets daglige leder, jf. aksjeloven § 17-1. Høyesterett uttalte at det følger av det alminnelige ulovfestede kravet om aktsomhet og lojalitet mellom kontraktsparter at et insolvent selskap som mottar nye leveranser på kreditt, forventes å gjøre medkontrahenten oppmerksom på det, dersom det har inntrådt en svikt i selskapets økonomi som innebærer at det ikke regner med å kunne gjøre opp for de nye leveransene ved forfall. Det personlige ansvaret for ledelsen etter aksjeloven § 17-1 rekker imidlertid ikke nødvendigvis like langt som den kontraktsrettslige varslingsplikten for selskapet. Høyesterett kom allikevel til at daglig leder var erstatningsansvarlig. Det ble lagt avgjørende vekt på at han ikke hadde oppfylt sin plikt etter aksjeloven § 6-14 til å sørge for tilfredsstillende regnskaps- og rapporteringsrutiner. Disse forsømmelsene satte ham og den øvrige ledelsen ute av stand til å forvalte selskapets interesser på en forsvarlig måte, og til å ivareta hensynet til selskapets kreditorer i forbindelse med insolvensen. (Rt-sammendrag)</p>
Saksgang	Fjordane tingrett TFJOR-2014-146631 - Borgarting lagmannsrett LB-2015-180304 - Høyesterett HR-2017-2375-A, (sak nr. 2017/680), sivil sak, anke over dom.
Parter	A (advokat Klaus Henrik Wiese-Hansen - til prøve) mot Ulvesund Elektro AS (advokat Helge Aarseth).
Forfatter	Dommerne Bårdsen, Høgetveit Berg, Ringnes, Indreberg, Matningsdal.
Sist oppdatert	2017-12-21

- (1) Dommer **Bårdsen**: Saken gjelder personlig erstatningsansvar for en daglig leder i et aksjeselskap, for tap som en kreditor mener å ha lidt på grunn av mangelfull informasjon om sviktende økonomi i selskapet, jf. aksjeloven § 17-1 første ledd.
- (2) Skipsverftet [Firma1] AS ([Firma1]) utførte utrustningsoppdrag av mellomstore fiske- og spesialfartøy samt ombygninger, vedlikehold og reparasjoner. Selskapet ble opprettet i 2007. Det var et datterselskap av [firma2] AS, som hadde drevet verftet siden 1922. A (A) var i den aktuelle perioden daglig leder og styremedlem i [Firma1]. Saken her knytter seg til hans stilling som daglig leder.
- (3) Ulvesund Elektro AS (Ulvesund) og Saltek AS (Saltek) var underleverandører til [Firma1]. Ulvesund leverte og installerte elektrisk utstyr og hadde samarbeidet med [Firma1 og2]-selskapene siden 1990-tallet. Saltek installerer propellsystemer på skip.
- (4) I 2010 og 2011 fikk [Firma1] i oppdrag å bygge tre båter, fisketråleren X (bygg nr. 34), kjemikalietankeren Y (bygg nr. 35) og fisketråleren Z (bygg nr. 36). Ulvesund og Saltek ble engasjert som underleverandører på alle tre båtene. X ble påbegynt i 2010, men ikke ferdigstilt og overlevert til reder før 9. august 2011. Y og Z ble påbegynt i 2011 og overlevert til reder i oktober det samme året. Ulvesund utførte i 2011 også noen mindre arbeider på båten Æ.
- (5) Økonomien og økonomistyringen i de tre byggeprosjektene var meget dårlig. Etter styremøte 26. oktober 2011, kort tid etter overlevering av Y og Z, ble det begjært oppbud i [Firma1]. Konkurs ble åpnet 31. oktober 2011. Samlede meldte krav var omkring 28 millioner kroner. Det er utbetalt dividende til uprioriterte kreditorer med 4,84 prosent.
- (6) Ulvesund og Saltek tok 10. september 2014 ut stevning ved Fjordane tingrett med krav om erstatning fra A, styreleder og ett medlem av styret. Kravet fra Ulvesund var på nesten 3,4 millioner kroner og på omkring 0,7 millioner kroner fra Saltek. Under hovedforhandlingen i tingretten inngikk Ulvesund og Saltek og de to øvrige saksøkte rettsforlik. I søksmålet mot A avsa Fjordane tingrett 22. september 2015 dom med slik domsslutning:
  - «1. A frifinnes.
  2. Ulvesund Elektro AS og Saltek AS dømmes, in solidum, til å betale A sine sakskostnader med 525 958 - femhundreogtjuefemtusenihundrefemtiåtte - kroner, med tillegg av lovens rente fra forfall til betaling skjer, innen 2 - to - uker etter forkynnelse av dommen.»
- (7) Ulvesund og Saltek anket dommen til Gulating lagmannsrett. Etter begjæring fra A ble saken overført til Borgarting lagmannsrett, jf. domstolloven § 38. Lagmannsretten avsa 17. februar 2017 dom [LB-2015-180304] med slik domsslutning:
  - «1. A dømmes til å betale 750 000 - sjuhundreogfemtusen - kroner til Ulvesund Elektro AS innen to uker fra forkynnelsen av denne dommen, med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 20. januar 2014 til betaling skjer.
  2. Sakskostnader tilkjennes ikke i saken mellom A og Ulvesund Elektro AS.
  3. Anken fra Saltek AS forkastes.
  4. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Saltek AS til A 100 000 - etthundretusen - kroner innen to uker fra dommens forkynnelse.
  5. I sakskostnader for tingretten betaler Saltek AS til A 200 000 - tohundretusen - kroner innen to uker fra dommens forkynnelse.»
- (8) A har anket til Høyesterett over lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1 og 2. Anken gjelder rettsanvendelsen og bevisbedømmelsen. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 23. mai 2017 er anken tillatt fremmet bare «for så vidt gjelder spørsmålet om det foreligger

ansvarsgrunnlag». Det er innhentet noen nye forklaringer i forbindelse med Høyesteretts behandling. For øvrig står saken, så langt den er tillatt fremmet, i samme stilling som for lagmannsretten.

- (9) Ankende part - A - har i korte trekk gjort gjeldende:
- (10) Lagmannsrettens dom, som ilegger ham et personlig ansvar etter aksjeloven § 17-1 for en del av Ulvesunds tap i tilknytning til konkursen i [Firma1], er ikke riktig. Lagmannsretten har lagt til grunn at A, i egenskap av daglig leder i [Firma1], hadde plikt til å varsle leverandørene om mulige betalingsvansker allerede *før* selskapet var insolvent. En eventuell plikt til å varsle leverandører om sviktende økonomi kan tidligst inntre ved insolvens, og må dessuten ses i sammenheng med når plikten for styret til å begjære oppbud inntre.
- (11) Det er ikke grunnlag for å fravike borevisors og de tidligere retters vurdering av insolvenstidspunktet, eller konklusjonen om at ledelsen i [Firma1] ikke kan bebreides for ikke å ha begjært oppbud før 26. oktober 2011.
- (12) Det foreligger ikke noen dom fra Høyesterett som slår fast at det i løpende kontraktsforhold kan inntre et personlig ansvar for daglig leder for mangelfull informasjon i tiden før selskapet er insolvent. En entydig og langvarig lagmannsrettspraksis bekrefter at det da ikke foreligger noen erstatningsansaksjonert opplysningsplikt. Dette har også støtte i en bredere interesseavveining: Så lenge selskapet er solvent er det per definisjon et realistisk håp om videre drift. En eventuell opplysningsplikt forut for insolvenstidspunktet vil både kunne fremskynde insolvenssituasjoner og konkurser. Dersom selskapet er solvent, foreligger det heller ikke noen ekstraordinær risiko for tap. Det vil være retts teknisk uheldig å pålegge opplysningsplikt forut for insolvens, ettersom det da vil være betydelig uvisshet om når informasjonsplikten inntre og hvilket innhold den har. For store selskaper med mange underleverandører vil det i praksis kunne være nærmest umulig å varsle alle på samme tid.
- (13) Terskelen for ansvar etter § 17-1 må også være høy i en situasjon som den foreliggende. Ansvar kan bare være aktuelt der virksomheten drives videre til tross for at det ikke er noe realistisk håp om å snu utviklingen. Det er i første rekke de urealistiske og illojale forretningsbeslutninger som omfattes. Tungtveiende samfunnshensyn tilsier at selskapet må ha adgang til å kjempe for å overleve. Det må være et bredt handlingsrom for styre og ledelse, slik at man unngår unødige oppbud og konkurser. Vurderingen må skje ut fra situasjonen på det aktuelle tidspunktet, og må også forholde seg til medkontrahentens kunnskap, forventning og risikovilje.
- (14) Ansvar overfor medkontrahenten forutsetter uansett at denne kunne bruke informasjonen som grunnlag for å gjøre misligholdsbeføyelser gjeldende, basert på at det foreligger antepert mislighold. Lagmannsretten har i sin dom ikke tatt stilling til om [Firma1]s økonomiske stilling i august 2011 var slik at Ulvesund ville ha vært berettiget til å stanse egne arbeider.
- (15) A har overholdt sine plikter som daglig leder. Årsaksbildet er sammensatt. Det er ikke bevismessige holdepunkter for at A burde kjent til selskapets underbalanse tidligere enn han faktisk gjorde, eller for å konkludere med at selskapet allerede i august 2011 hadde opparbeidet seg et betydelig underskudd. Ved culpavurderingen må det tas hensyn til at Ulvesund har hatt et langvarig samarbeid med [Firma1], og også var godt kjent med tidligere økonomiske problemer. Ulvesund tok en kalkulert risiko ved å levere tjenester på kreditt.
- (16) A har lagt ned slik påstand:
- «1. A frifinnes.
  2. Ulvesund Elektro dømmes til å betale As sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og til og med inngivelse av anke til Høyesterett.
  3. Ulvesund Elektro dømmes til å betale det offentliges sakskostnader for Høyesterett fra og

med bevisopptak.»

- (17) Ankemotparten - **Ulvesund Elektro AS** - har i korte trekk gjort gjeldende:
- (18) Ulvesund ble påført et tap i forbindelse med konkursen i [Firma1], ved at Ulvesund fortsatte sitt arbeid med skipsutrustning etter at det var oppstått en økonomisk situasjon i [Firma1] som innebar at selskapet var ute av stand til å betale for dette arbeidet ved forfall. A var daglig leder i [Firma1], og var den som hadde ansvaret for at selskapet hadde tilstrekkelig oversikt over økonomien og for å gi Ulvesund varsel om den negative økonomiske utviklingen i [Firma1].
- (19) Plikten til å informere om risikoen for tap ved fortsatt leveranse er utslag av det generelle lojalitetskravet som gjelder i kontraktsforhold. Med mindre debitor har en realistisk mulighet til å overkomme de økonomiske problemene som oppstår, inntre opplysningsplikten fra det tidspunktet selskapets økonomi er så dårlig at det må anses sannsynlig at selskapet ikke vil være i stand til å innfri ved forfall. Daglig leders personlige ansvar overfor selskapets medkontrahtenter oppstår på det samme tidspunktet.
- (20) Høyesterettspraksis utelukker ikke at plikten til å informere om svikt i selskapets økonomi vil kunne inntre før selskapet er insolvent - den snarere bekrefter at det vil kunne inntre ansvar også før insolvenstidspunktet. I den grad insolvens har betydning, må man - i motsetning til hva borevisor og de tidligere retter har gjort - ved insolvensvurderingen ta i betraktning ikke bare forfalte krav, men også om debitor når den tid kommer vil ha mulighet for å dekke krav som ennå ikke er forfalt.
- (21) Ulvesund Elektro AS har lagt ned slik påstand:
 «1. Anken forkastes.
 2. Ulvesund Elektro AS tilkjennes saksomkostninger for tingrett, lagmannsrett og Høyesterett.»
- (22) **Jeg er kommet til** at anken må forkastes.
- (23) Ulvesund gjør gjeldende at selskapet har lidt et økonomisk tap i forbindelse med [Firma1]s konkurs 31. oktober 2011. Spørsmålet for Høyesterett er om Ulvesund kan holde daglig leder i [Firma1], A, personlig ansvarlig for dette tapet - med andre ord om det foreligger *ansvarsgrunnlag* for A.
- (24) Vilkårene for personlig ansvar for blant annet daglig leder i et aksjeselskap følger av aksjeloven § 17-1 første ledd, som lyder:
 «Selskapet, aksjeeier eller andre kan kreve at daglig leder, styremedlem, medlem av bedriftsforsamlingen, gransker eller aksjeeier erstatter skade som de i den nevnte egenskap forsettlig eller uaktsomt har voldt vedkommende.»
- (25) Bestemmelsen er en særlig regulering av den alminnelige erstatningsrettslige culpanormen, og den omfatter også krav om erstatning for et rent formuestap hos en kreditor, jf. Ot.prp.nr.55 (2005-2006) side 167. Den viderefører § 15-1 i aksjeloven 1976. Lovgiver har ansett en slik «generell» og «skjønnsmessig» regel som «ønskelig og nødvendig», fordi dette gir «en stor grad av fleksibilitet» og legger opp til at ansvarsspørsmålet «må løses ut fra en konkret vurdering av forholdene i det enkelte tilfellet», jf. Ot.prp.nr.36 (1993-1994) side 82. Ønsket om fleksibilitet, og forutsetningen om at det skal foretas en konkret vurdering i det enkelte tilfellet, er ikke til hinder for at det i rettspraksis foretas en avklarende presisering av normen for bestemte typetilfeller.
- (26) Kravet mot A bygger på at Ulvesund ikke ble informert om sviktende økonomi i [Firma1] før konkursen var et faktum i slutten av oktober 2011. Det gjøres gjeldende at Ulvesund hadde grunn

til å forvente varsel om den vanskelige økonomiske utviklingen tidligere, og at A i egenskap av daglig leder i [Firma1] kan bebreides for at Ulvesund ikke fikk denne informasjonen på et tidspunkt som hadde satt Ulvesund i stand til å begrense sitt tap.

- (27) Jeg ser først på *økonomien* i [Firma1], med utgangspunkt i den rekonstruksjonen som borevisor har foretatt i sin rapport.
- (28) Ved inngangen til 2011 hadde [Firma1] en regnskapsført egenkapital på 7 millioner kroner. Den samlede omsetningen i 2011 var på drøyt 113 millioner kroner, som i all hovedsak knyttet seg til bygg nr. 34 X, bygg nr. 35 Y og bygg nr. 36 Z. Finansieringen i [Firma1] har borevisor karakterisert som «meget tynn». Selskapet var avhengig av kreditter fra underleverandører og løpende innbetalinger fra oppdragsgivere. For bygg nr. 34 X ble det dessuten avtalt at blant andre Ulvesund ikke skulle få oppgjør for sine leveranser før båten var overlevert til reder.
- (29) Borevisor har estimert underskuddet i 2011 til 25,5 millioner kroner, som gjaldt faste kostnader med 12 millioner kroner, negativt dekningsbidrag fra bygg nr. 34 X og bygg nr. 35 Y med henholdsvis 6 og 9 millioner kroner og nedskrivning på varebeholdningen med 2,5 millioner kroner. Det er ikke påvist ekstraordinære eller mer akutte årsaker til underskuddet i 2011, som - ut fra den samlede omsetningen dette året - må karakteriseres som meget betydelig. Jeg legger til grunn at underskuddet bygget seg opp gradvis gjennom hele 2011, i all hovedsak som et resultat av at kostnadene med å bygge de tre båtene ble markert høyere enn forutsatt, i kombinasjon med mangel på økonomistyring. Sommeren 2011 må det ha vært en betydelig underbalanse - insuffisiens - i [Firma1].
- (30) Borevisor har lagt til grunn at [Firma1] ble insolvent i løpet av september 2011, under henvisning til at størstedelen av gjelden hadde forfall etter 1. september. Lagmannsretten fant ikke grunn til å fravike dette. Jeg oppfatter lagmannsretten slik at den da har bygget på den forståelse av konkursloven § 61 at betalingsudyktigheten allerede må være inntrådt - *at illikviditet* først foreligger når det rent faktisk viser seg at debitor ikke makter å gjøre opp ved forfall, jf. side 10 første avsnitt i lagmannsrettens dom. Dette er, etter mitt syn, en for snever forståelse av insolvensbegrepet i en situasjon der det allerede er på det rene at debitor har betalingsproblemer. Spørsmålet om debitor «kan oppfylle sine forpliktelser etter hvert som de forfaller» må da besvares ut fra om de likvider som han disponerer, med tillegg av de likvider han i fremtiden antas å ville få tilgang til, er tilstrekkelige til å dekke hans allerede forfalte forpliktelser samt hans øvrige forpliktelser etter hvert som disse forfaller til betaling. Jeg viser til *Løvold, Brækhus' Omsetning og kreditt I*, 2015 side 171. Med dette rettslige utgangspunktet gir lagmannsrettens bevisbedømmelse, slik den fremgår av side 10-12 i dommen, etter mitt syn grunnlag for å konkludere med at selskapet iallfall var insolvent medio august 2011, etter overleveringen av bygg nr. 34 X.
- (31) Det er et særtrekk ved denne saken at A og styret ikke ble oppmerksomme på hvor ille det sto til med [Firma1]s økonomi før i oktober 2011, kort tid før styret besluttet å begjære oppbud. Basert på borevisors rapport og lagmannsrettens bevisvurdering må jeg legge til grunn at årsaken til at ledelsen i var uvitende om den reelle økonomiske situasjonen i selskapet, først og fremst var mangler ved regnskapsførselen og rapporteringsrutinene: Pålitelig informasjon om økonomien i den bærende og kritiske delen av [Firma1]s virksomhet gjennom hele 2011 - byggingen av X, Y og Z - var ikke tilfredsstillende integrert i selskapets regnskap.
- (32) Det er av denne grunn også på det rene at verken Ulvesund eller noen andre leverandører fikk noen informasjon om den kritiske økonomiske utviklingen i [Firma1]. I en e-post 15. august 2011, med purring 17. august, etterlyste Ulvesund oppgjør for allerede utførte leveranser og varslet stans i arbeidet dersom oppgjør ikke var på plass innen få dager. I sitt svar 17. august 2011 opplyste A om «en likviditetsutfordring som vi må ta opp med banken vår på grunn av store beløp i mva for å kunne gjøre opp hele beløpet på X». Men A forsikret samtidig om at [Firma1] «er fullt innstilt på å betale det vi skylder dere». Dette ble i og for seg også bekreftet ved at Ulvesund i løpet av

august og september mottok i alt 12,7 millioner kroner i oppgjør til dekning av de utestående kravene.

- (33) Jeg går da over til spørsmålet om Ulvesund hadde krav på å få informasjon om eventuelle fremtidige betalingsproblemer hos [Firma1].
- (34) Noen plikt til å gi informasjon om slike betalingsproblemer kan ikke utledes verken av lov eller de konkrete avtalene mellom [Firma1] og Ulvesund. Men en slik plikt for [Firma1] til å varsle Ulvesund følger, etter mitt syn, av det alminnelige ulovfestede kravet om aktsomhet og lojalitet mellom kontraktsparter. Jeg viser spesielt til Rt-1988-1078 (Skipsgaranti), om bortfall av kausjonsforhold fordi kausjonisten ikke hadde blitt informert om en forhøyet risiko for tap. Førstvoterende fremholder på side 1084 i dommen at det i kausjonsforhold, som i kontraktsforhold ellers, «må stilles krav til aktsom og lojal opptreden». «Dette kravet til aktsomhet og lojalitet må gjelde», fortsetter førstvoterende, «ikke bare ved stiftelsen», men «så lenge forpliktelsen består». Uttalelsen er gjentatt i Rt-1995-1460, på side 1469. Informasjon om at man ikke vil kunne klare å oppfylle sin del av avtalen - for eksempel plikten til å betale ved forfall - ligger nok i et kjerneområde.
- (35) Rekkevidden av den kontraktsrettslige lojalitetsplikten i løpende kontraktsforhold vil i høy grad bero på kontraktstypen og forholdene ellers. Men det bør, etter mitt syn, være et utgangspunkt at et insolvent selskap som mottar nye leveranser på kreditt, forventes å gjøre medkontrahenten oppmerksom på at det har inntrådt en svikt i selskapets økonomi som innebærer at det ikke regner med å kunne gjøre opp for de nye leveransene ved forfall - i realiteten er det da grunnlag for å konstatere antesipert mislighold. Jeg viser her også til Rt-2011-562 avsnitt 43, hvor det var avgjørende at kreditorene ble utsatt for «en helt annen risiko enn det som var forutsetningen for ordningen» og en «åpenbar tapsrisiko». I saken her ligger det iallfall slik an at Ulvesund hadde grunn til å forvente varsel. Det er snakk om større tilvirkningskontrakter med en viss varighet, partene hadde samarbeidet om andre prosjekter og Ulvesund hadde allerede, etter [Firma1]s initiativ, tatt en forhøyet kredittisiko for sitt arbeid på bygg nr. 34 X.
- (36) Skal A kunne holdes personlig ansvarlig etter aksjeloven § 17-1 må det kunne bebreides ham som uaktsomt - i hans egenskap av daglig leder i [Firma1] - at Ulvesund ikke fikk informasjon om [Firma1]s økonomiske vanskeligheter på et tidligere tidspunkt.
- (37) Ledelsen i aksjeselskap som kommer i økonomiske vanskeligheter settes lett under et krysspress: Hensynet til kreditorene kan tilsi at ledelsen kaster kortene for å avverge ytterligere tap. For aksjeeierne, ansatte, samarbeidspartnere, lokalsamfunnet og samfunnsøkonomien, vil det imidlertid kunne være om å gjøre at ledelsen kan fortsette å arbeide for å få bedriften over kneiken og sikre fortsatt drift. Løser det seg, vil dette også komme kreditorfelleskapet til gode.
- (38) De kryssende interessene her tilsier at det ikke gjelder et én-til-én-forhold mellom selskapets kontraktsrettslige informasjonsplikt og ledelsens personlige ansvar overfor den kreditoren som måtte lide et tap som følge av at selskapets informasjonsplikt ikke er etterlevd. Kravene til forsvarlig handlemåte må avstemmes mot den vanskelige situasjonen som ledelsen befinner seg i når det drar seg til økonomisk for selskapet, og til at ledelsen forventes å foreta balanserte avveininger og valg.
- (39) Det jeg her har trukket frem har betydning på tre plan, som alt i alt medfører at det personlige ansvaret for ledelsen etter aksjeloven § 17-1 for kreditortap som følge av unnlatt varslingsplikt, ikke nødvendigvis rekker like langt som den kontraktsrettslige varslingsplikten for selskapet. Jeg har hele tiden de løpende kontraktsforholdene i tanken.
- (40) For det første bør aktsomhetsnormen gi ledelsen et visst strategisk arbeidsrom utover det den kontraktsrettslige lojalitetsplikten isolert betraktet kan tilsi, også til å arbeide for å redde virksomheten «i det stille».

- (41) For det andre bør aksjeloven § 17-1 her praktiseres på en måte som gir selskapsledelsen en rimelig grad av forutsigbarhet. Insolvens er et innarbeidet og nokså avklart kriterium, og det er også ellers egnet som utgangspunkt for varslingsplikten. Aktsomhetsnormen for så vidt gjelder det tapet som en kreditor måtte lide fordi han ikke blir varslet om sviktende økonomi i selskapet, bør altså kunne presiseres slik at det ikke - iallfall ikke under ordinære forhold - vil være aktuelt med personlig ansvar så lenge ledelsen på et forsvarlig avklart grunnlag bygget på at selskapet var solvent.
- (42) For det tredje tilsier hensynet til sammenheng med den etablerte aktsomhetsnormen under § 17-1 for så vidt gjelder styrets plikt til å begjære oppbud, at personlig ansvar for ikke å ha varslet kreditorene om økonomisk svikt ikke bør inntre selv om selskapet nok var insolvent, dersom det likevel var et realistisk håp om å kunne redde selskapet fra konkurs, selskapets ledelse arbeidet aktivt og lojalt med dette for øyet og kastet kortene innen rimelig tid. Jeg viser til *Normann*, Styremedlemmers erstatningsansvar i aksjeselskaper, 1994 side 502 og side 524.
- (43) De forholdene som jeg her har trukket frem, kommer imidlertid ikke på spissen i As tilfelle. Det helt sentrale for utfallet i saken her er at A rett og slett ikke visste at [Firma1] var insolvent. Det var ikke snakk om noen redningsaksjon - da de økonomiske realitetene kom for dagen i slutten av oktober 2011, reagerte styret umiddelbart med begjæring om oppbud. Forklaringen på at A og den øvrige ledelsen var uvitende om at [Firma1] var insolvent i august 2011 lå - som jeg allerede har vært inne på - først og fremst i at [Firma1]s regnskaps- og rapporteringsrutiner var svært mangelfulle, spesielt knyttet til prosjektrekskapene og integreringen av disse med [Firma1]s øvrige regnskap.
- (44) Det følger av aksjeloven § 6-14 at daglig leder «skal sørge for at selskapets regnskap er i samsvar med lov og forskrifter, og at formuesforvaltningen er ordnet på en betryggende måte». Dette var ikke situasjonen i [Firma1] gjennom 2011. As forsømmelser av sine plikter som daglig leder i så måte, satte i neste omgang ham og den øvrige ledelsen ut av stand til å forvalte selskapets interesser på en forsvarlig måte, og gjorde det i realiteten umulig for dem å ivareta hensynet til selskapets kreditorer i forbindelse med [Firma1]s insolvens. Jeg finner det riktig at As forsømmelser møtes med personlig ansvar etter aksjeloven § 17-1.
- (45) Anken må etter dette forkastes.
- (46) Saken har reist uavklarte rettsspørsmål og har budt på tvil. Jeg er derfor blitt stående ved at sakskostnader ikke bør tilkjennes for noen instans.
- (47) Jeg stemmer for denne
- dom:
1. Anken forkastes.
  2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.
- (48) Dommar **Høgetveit Berg**: Eg er i det hovudsaklege og i resultatet einig med førstvoterande.
- (49) Dommer **Ringnes**: Likeså.
- (50) Dommer **Indreberg**: Likeså.
- (51) Dommer **Matningsdal**: Likeså.
- (52) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

dom:

- 1. Anken forkastes.*
- 2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.*